

ДМИТРИЙ БИЛЕНКИН НА ПРАШНАТА ПЪТЕКА

Превод от руски: [Неизвестен], 1969

chitanka.info

Отначало се чу тропот — тежък, приближаващ, глух: бух, бух, бух! — сякаш някъде изтупваха килим. После храстите се наклониха назад и върху пътечката изскочиха сирили — три квадратни челюсти, отпуснати надолу, три чифта неистово изцъклени зелени очи. Като видяха човека, те спряха. Обви ги гъст облак прах, а въздухът се изпълни със свистящото дихание на бронираните бели дробове.

Архипов хвана пистолета. Той не се изплаши, но безкрайно се учуди. В живота такава неща не става — внезапен тропот, безпричинно появяване на чудовища — твърде много прилича на филм.

Няколко мига те стояха един срещу друг — човекът в скафандър и животните. След това сирилите се понесоха стремително напред като камък, изстрелян от прашка. Ослепителният удар на лъча попадна върху първото животно. Плазмената струя отнесе черепа му. Оцелелите се разпръснаха рязко и стремително. Храстите се размърдаха отново и пътечката опустя. Само облаците прах напомнях за атаката.

Архипов почувствува слабост в коленете: до съзнанието му най-после стигна, че всичко това беше сериозно. „Виж ти, работа! Ще има какво да разказвам на момчетата...“

Той беше сигурен, че разказът му ще предизвика фурор. Някога разделът „Поведение срещу опасни животни“ стоеше на челно място в Инструкцията по техника на безопасността. Но скоро го преместиха към края. Сметнаха го за излишен. Дори и най-примитивният животински ум съобразява, че няма смисъл да се влиза в бой с непознато същество. По-сигурно е да се търси обикновен лов.

Архипов не може веднага да си спомни какво точно гласеше злополучният пункт за среща с хищници. Аха, май че беше нещо такова: „По възможност да се избягва контакт... В случай на нападение да се действа бързо и решително...“ По-нататък следваше ситният шрифт на забележките. Е, всичко е в ред: нападнаха го, той се отбраняваше — изобщо инструкцията е спазена точно.

Той се приближи до разкъсаното животно. Докато бягаше, то изглеждаше по-голямо. Сега дебел слой прах покриваше бронята му и скриваше истинския ѝ цвят. Архипов не можеше да проумее защо бе сметнал животното за свиреп. Просто една грамада от кости, мускули

и нерви, които животът беше напуснал. Дори изпита нещо като съжаление. Стига, хищник ли е това?

„Хищник, разбира се, че е хищник, той ме нападна!“ — побърза да се успокои космонавтът. Но прежната увереност вече я нямаше. Едва сега почувствува колко чужд и непознат му е животинският свят на тази планета. През цялото време се бе движил ту с вертолет, ту с всъдеход. Почти не беше ходил пеш. Моторът ръмжи, в далечината се мярка тъмно петно, след това изчезва като стрела — звяр някакъв, разбира се! Но какво познанство е това?

Мислите му бяха прекъснати от някакъв шум. Храстите отново се размърдаха. Нещо се движеше. В недоумение Архипов извърна глава. Но киберът, който тъпчеше в краката му като куче, не даде сигнал за тревога. Сигурно някаква дребна твар си пробива път, тайнствен, неуловим живот мърда там, търси нещо, тича някъде под прикритието на девствения лес.

Архипов пое дъх и свали ръката си от пистолета. Една мисъл му дойде наум и тя го порази. Нали тъкмо сега, само преди няколко минути, той се среща за пръв път лице в лице с диви животни? За пръв път? Да, дявол да го вземе!... И най-смешното е, че той познава зверовете на тази планета по-добре от земните. Някога, в далечното детство, го бяха водили в зоологическа градина. Спомените естествено са се изличили. А след това, след това? Архипов се насилваше да си спомни. Това не, не и това... Това беше видял на кино, и това също. А, ето кога! Тогава той забави колата, литнала по асфалта със скорост двеста километра в час, и всички се смяха дружно, учудени от дивите скокове на някакво зверче. Зверчето като че ли се казваше заек. То подскачаше тъй смешно! Добре че един от компанията имаше добро зрение, иначе щяха да изпуснат тази чудна среща. Какъв възторг предизвика тя! Да се наблюдава животно на свобода — не всеки би могъл да се похвали с такова нещо... Впрочем на Земята има строга статистика и вероятно заекът се водеше някъде на отчет. Тъй че трудно е да се нарече див.

Разбира се, в тази работа няма нищо удивително. Той е космонавт. Дългите години на странствувания между немигащи звезди естествено го бяха отдалечили от Земята. Поне от нейните диви обитатели. „Ние сме деца на улицата, ние, гражданите...“ — тъй гласеше една старинна песничка. А той беше още и космонавт.

Архипов докосна животното с върха на ботуша си. Върху кожата се отпечата следа от прах. Не, каквото и да говорим, това беше необикновено приключение! Биха могли да разберат само хора, занимавали се някога с лов.

И в този момент киберът изръмжа предупредително. Антените му, анализиращи миризмата, започнаха бързо да се въртят. Архипов се послуша. Не помръдваше нито едно клонче. По всяка вероятност зверовете умеят да се прикриват. Ами ако нещо изскочи от храсталака? Дали да стреля нататък? Фу, той съвсем се е изнервил, щом му идват такива мисли! Не, разходката из тази гора съвсем не е за него. Не е свикнал. Трябва час по-скоро да се върне при колата.

Но да се върне не успя. Отново се разнесе тропот — тревожен, нарастващ, глух тропот. Храстите се наклониха назад и в облаците от прах, както и преди, се появиха сирили. Но сега те не спряха и за миг. Носеха се така, сякаш срещу тях нямаше никакъв човек — гръмотевични, помитащи всичко като лавина.

Това почти изплаши Архипов. Време за бавене нямаше. Лъчът от пистолета проряза пращната завеса. Най-близкото животно са преобърна презглава и са просна покосено. Но се случи нещо съвсем непонятно, нещо страшно. Изстрелът не спря нападението. За по-малко от миг сирилите прегазиха останките на своя събрат и Архипов видя муцуните им до себе си. Видя бронираните носове, пълни с неукротим напор и бясна сила носови части, насочени по геометричната права, която минаваше през неговото тяло.

Отново и отново блесна лъчът — уверен, режещ, бърз. Грохот, трясък, и от вдигнатия прах наоколо потъмня.

Внезапно всичко стихна. Размазаната, разкъсана на парчета лавина замря в краката на човека. В първия момент Архипов не разбра какви са тия странни цветя по скафандъра му. След това съобрази: пръски кръв.

Той трепереше от глава до пети и не можеше да се спре. Направи крачка и се олюля. Не, час по-скоро да се махне от това място!

Но не успя. Този път храстите не се наклониха назад: те просто паднаха като завеса, смъкната от нова лавина сирили. В изстъпление Архипов прекара лъча по цялата пътечка. Първата редица се повали, но трептящата камара не можа да задържи животните. Лъчът сипеше смърт наляво и надясно като огнен меч. Пред човека се трупаха тела, а

той все биеше и биеше по живото и по мъртвото. Сирилите — те вече не бяха сирили, а лавина — прииждаха и това беше кошмар. Сякаш цялата природа се бе вдигнала срещу прешелеца-човек, за да го смете, да го унищожи.

Още няколко минути Архипов стреляше с лъча, въпреки че вече нямаше защо — потокът от зверове пресекна. Когато човекът съобрази това, трябваше да седне от изтощение. Нажеженият пистолет пареше дланта му през ръкавицата. Дрехите му бяха мокри от пот.

Но шумът в храстите го застави да скочи отново на крака. Защо, какво е това?... Той се озърна, изпълнен с лошо предчувствие. Трясъкът идваше от неизвестна посока и не приличаше на предишния. В него имаше заплаха и победна сила като в проскърцването на челюсти, дъвчеши плячка. Напразно се мъчеше Архипов да открие причината за шума. Всичко наоколо беше обвито в прах, провиснал над полесражението като облак дим.

През праха едва-едва си пробиваше път белезникавата светлина на деня. Върху пътеката падаха странни отражения. Техните трептения приковаха вниманието на Архипов. Бяха тъй странни и красиви. И подвижни.

„Какво означава това? Какво става? Животни, трясък, отблясъци... Ох, само минута отдих и ще съобразя...“

Димната завеса се поразея, вероятно подгонена от вятъра. Трепкащата светлина допълзя до най-отдалечения храст. И храстът внезапно пламна. Архипов изкрещя: храстът гореше с оглушителен трясък.

Едва сега Архипов разбра всичко... Напълно и окончателно. Разбра и зави от болка. Към него, към сирилите, към всичко живо се движеше огън и дим. Гората трещеше от пожара и от него трябваше да се спасяват всички — и хора, и животни. Пожар, само пожар бе подгонил сирилите към пътеката сяло, безогледно, към най-краткия и удобен път за спасение. Там случайно бе застанал човекът, толкова незапознат с живота в гората, че не бе разбрал нищо, не се бе отстранил, не бе побягнал рамо до рамо с животните, а без да мисли ги беше покосил със своя бляскащ лъч, като че ли в тая минута би могла да го грози по-голяма опасност от угрозата да изгори жив.

Колкото и страшно да беше това откритие, Архипов бе обзет от срам — горчив, разяждащ срам. Да направи такава касапница! Да

разкъса телата на тези, които диреха помощ и му показваха пътя към спасението!

Архипов хвърли за последен път поглед към печалния паметник на своето високомерие. Към останките на животните вече се присламчваше огънят. Побягна, захвърлил тежкия пистолет. Побягна стремглаво — по правия, по най-краткия път, без да се оглежда встрани, без да разсъждава, готов да помете с гърдите си всяко препятствие. Побягна тъй, както преди него бяха бягали сирилите...

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 36/1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.